

LA MULȚI ANI!

Cosmin Cocîrțeu, Narcis Pașca, Damaris Pașca,
Iris Vecleniț, Rachel Văduva, Popa Pavel,
Gabriel Văduva, Rebecca Pere, David Lancaster,
Floare Ghinga, Maria Gașpar, Mitică Pop, Laura Toderuț,
George Dimitrie, Viorel Florian, Gabi Chelbezan,
Evelyn Brânda, Mărioara Chirla, Dan Moga,
Cristi Gavriș, Iosif Popa, Petru Ana,
Romulus Jurcă, Elena Vidican, Viorel Paul

Unitate - BISERICA ÎN LUPTĂ

THANKSGIVING

NOIEMBRIE

UNITATEA—BISERICA ÎN LUPTĂ

“Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui” I Cor 12:28.

Am fost chemați să lucrăm împreună, deci avem nevoie unul de celălalt. Când un mădular din trup nu funcționează bine, nici celelalte mădulare nu funcționează.

Trebuie să renunțăm la individualism și să înțelegem că fiecare credincios are o lucrare, fiecare lucrare este importantă, și suntem dependenți unul de altul.

“Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” Ioan 15:16. A fi ales înseamnă a avea ceva cu care să slujești, înseamnă a fi dorit de Dumnezeu, înseamnă că numai tu poți face atât de bine acel lucru. Când înțelegem că toți suntem aleșii lui Dumnezeu, ne vom respecta unii pe ceilalți, ne vom iubi unii pe ceilalți, ne vom uni în luptă și știm că vom fi biruitori.

“Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului” Matei 28:20. “Să păstrăm unitatea în Biserică” I Cor 12:13. Luptând împreună, puterea lui Dumnezeu împreună cu alegerea noastră de a nu renunța la luptă ne va conduce spre victorie.

În această lună sărbătorim ziua mulțumirii. Haideți să avem o atitudine recunoscătoare și să-l mulțumim lui Dumnezeu când stăm înaintea meselor încărcate cu tot felul de bunătăți. *“Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile” I Tes 5:18. “Pământul își dă roadele, Dumnezeu, Dumnezeul nostru ne binecuvintează” Ps. 67:6*

Sr. Eva Barac

MULȚUMIRE

Oare-aș putea îndeajuns,
Cu glasul meu, cu-a mea ființă,
Să mulțumesc lui Dumnezeu,
Că m-a adus la pocăință?

Oare-i deajuns un mulțumesc?
Și fără jertfă cu credință,
Fără să leapăd ce-i lumesc,
Să mă îndrept spre biruință?

O, nu! Doar sufletul schimbat
Și-o inimă neprihănită,
Gândul și cugetul curat,
Și-o viață zilnic dăruită,

Sunt tot ce pot ca să-i aduc,
Ca mulțumire unui Tată,
Ce-a ridicat din văi adânci,
Ființa mea spre culmea'naltă.

Nicicând nu pot îndeajuns,
Să-i mulțumesc că-n încercare,
Când am fost slab, am fost răpus,
M-a ridicat cu mână tare.

Sub aripa Lui am găsit
Izvor de pace și iubire.
Sub scutul Său, sunt fericit
Și mă închin cu mulțumire.

N-ai vrea și tu, suflete drag,
Să-i mulțumești lui Dumnezeu?
Cu braț întins, te-așteaptă-n prag
Predă-te azi în brațul Său!

E cel mai mare “Mulțumesc”,
Cea mai frumoasă dăruire,
Aduse Tatălui Ceresc,
Să-i spui: Mă-nchin cu mulțumire!

Azi, mulțumesc și mă închin,
Cu adorare și credință,
În fața Mielului Divin
Ce s-a jertfit în umilință!

Fr. Alex Ghiorghe

MOTIVE DE RUGĂCIUNE

Pentru statornicia celor care s-au botezat
Pentru **sănătatea spirituală a familiilor**
Pentru **mărturia Bisericii** de pretutindeni
Pentru cei care **nu mai sunt cu noi la închinare**
Pentru cei greu **încercați prin boală**
Pentru cei **bătrâni** și cei **în nevoie**
Pentru impactul spiritual al misiunii **Countryside**

UNITATEA ÎN BISERICA ÎN LUPTĂ

Creștinii sunt înrolați în armata lui Dumnezeu în lupta împotriva diavolului și a oștirii lui. În aceste zile din urmă dăavolul luptă din rășputeri ca să împiedice Biserica să-și împlinească menirea - cîștigarea sufletelor pentru Dumnezeu. Deși a fost la Calvar atunci când Isus a rostit cuvintele „S-a isprăvit”, diavolul continuă lupta. Una din metodele prin care el luptă în biserică este dezbinarea credincioșilor. Isus a fost preocupat de unitatea ucenicilor Săi. Gelozia a dus la ceartă cu privire la cine va fi cel mai mare și cui i se vor atribui cele mai înalte poziții în împărăția Sa. Pentru Hristos umiliția era esențială. Chiar exemplul pe care El l-a dat, plecîndu-Se să le spele picioarele, cînd nimeni dintre ei nu făcuse acesta, părea că fusese în zadar. Iubirea lui Isus a fost aceea care a făcut ca oamenii, chiar și aceia lepădați de societate, să-L urmeze. După Rusalii adevărații Săi urmași aveau să fie slujitori, dându-se bucuros pe ei înșiși fără să aștepte nimic în schimb.

Hristos nu putea fi influențat de tradiție, iubirea Sa a coborît pînă la ființa omenească decăzută. O astfel de iubire va fi semnul adevăraților ucenici. Ei trebuia să iubească așa cum a iubit El. Lumea trebuia să deosebească pe creștini datorită iubirii lui Hristos în ei (Ioan 13, 34-35). Isus s-a rugat Tatălui pentru o unitate a ucenicilor și a bisericii asemănătoare aceleia pe care o cunoaște Dumnezeu: „*Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis*” (Ioan 17, 21). O astfel de unitate e mărturia cea mai puternică a Bisericii, căci ea demonstrează iubirea altruistă a lui Hristos pentru neamul omenesc, „*Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine*” (Ioan 17, 23).

Duhul Sfânt este forța activă care conduce la unitatea bisericii. Prin El, credincioșii sînt conduși la biserică. Prin El ei ajung ca să alcătuiască un singur trup (1 Cor. 12:13). Apostolul Pavel a menționat componentele de bază ale unității Duhului: „*Este un singur trup, un singur Duh*”, spunea el, „*după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți*” (Ef. 4, 4-6). De șapte ori se repetă cuvîntul „o singură” sau „un singur” și scoate în evidență unitatea completă pe care o întrevădea Pavel.

Chemîndu-i din diferite naționalități și rase, Duhul Sfânt boteza pe oameni într-un singur trup - trupul lui Hristos, Biserica. Pe măsură ce ei cresc în Hristos, deosebirile de cultură nu mai sunt deloc despărțitoare. Duhul Sfânt sfărâmă barierele dintre superiori și inferiori, bogați și săraci, bărbați și femei. Realizînd faptul că înaintea lui Dumnezeu ei sînt egali cu toții, ei se stimează unul pe celălalt.

Biserica astfel unită are o nădejde „*arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor, Isus Hristos*” (Tit 2, 13). Această nădejde este un izvor de pace și bucurie și ne dă un puternic motiv pentru o mărturie unită. Ea duce la transformare, căci „*oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat*” (1 Ioan 3, 3). Ap. Pavel scrie „*Vă îndemn dar fraților pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire* (1 Cor. 1:10). „*Fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi*” (2 Cor. 13:11).

Unitatea biblică nu înseamnă uniformitate. Metafora biblică a corpului omenesc demonstrează faptul că unitatea bisericii există în diversitate. Corpul are multe organe, toate contribuind la optima funcționare a corpului. Fiecare îndeplinește o sarcină vitală, deși diferită; nici unul nu este nefolositor. Același principiu operează și în biserică. Dumnezeu distribuie darurile Sale „*fiecărui în parte, cum voiește*” (1 Cor. 12:11), creînd o diversitate sănătoasă de care beneficiază Biserica.

Unitatea este esențială pentru biserică. Fără ea, biserică va da greș în împlinirea misiunii sale sfinte. Într-o lume împărțită, iubirea și unitatea dintre membrii bisericii cu personalități și temperamente diferite - dau mărturie despre rolul bisericii mult mai puternic. Această unitate dovedește puterea cuvîntului lui Dumnezeu. Conflictul dintre frați în Biserică stârnește dezgust în cei necredincioși și a fost, poate, cel mai mare obstacol în calea acceptării de către ei a credinței creștine. Satana se bucură de dezbinările din biserică. Adevărata unitate dintre credincioși spulberă această atitudine. O biserică în adevăr unită pe pămînt descoperă seriozitatea membrilor ei în speranța lor de a trăi laolaltă în ceruri. Acei creștini care trăiesc în unitate împlinesc Scriptura care spune: „*lată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună*” (Ps. 133, 1). Unitatea aduce tărie, iar dezbinarea aduce slăbiciune. O biserică este cu adevărat puternică atunci când membrii ei sunt uniți cu Hristos și unul cu altul, lucrînd în armonie pentru salvarea lumii. Atunci și numai atunci sunt „*împreună lucrători cu Dumnezeu*” (1 Cor. 3, 9). Când Duhul intră în cei credincioși, El îi face să treacă peste prejudecățile omenești legate de cultură, rasă, sex, culoare, naționalitate și stare socială (Gal. 3:26-28) și realizează acest lucru aducînd pe Hristos în inimă. Aceia în care El locuiește, vor avea privirile fixate asupra lui Isus și nu asupra lor. Păcatul întotdeauna distruge unitatea, de aceea o condiție fundamentală a unității este curăția. Creștinii firești, lumești și învățăturile greșite (diferențe în doctrinele fundamentale ale credinței creștine) crează probleme, dezbinări, dispute în Biserică, care duc la rupere. Păstrarea unității în biserică trebuie să fie responsabilitatea oricărui copil al lui Dumnezeu. Însuflețit de acest gînd al unității în biserică poetul cîntării spune:

Ce bine e cînd frații cu dulce se unesc / Și-n dragoste și-n pace pe Hristos îl servesc / Ca roua ce se varsă prin câmpuri și prin văi / Și binecuvîntarea cădea-va peste ei.

Fr. Nelu Molcuț